

[Inger Merete Nordentoft.]

med, når man skal bedømme, hvad det egentlig er, man har at gøre med her.

Siden Churchill først fremsatte tanken om et forenet Europa, er Marshallplanen blevet vedtaget, Atlantpagten er blevet vedtaget, d. v. s. det økonomiske og militære, som Churchill havde med i sine først taler om Europarådet; er blevet flyttet fra denne statut over i de to andre statutter; men det er ikke fjernet, det eksisterer stadigvæk, det er baggrunden, man må se det i sammenhæng også med denne statut. Formålet er nemlig det samme, formålet er at sikre det kapitalistiske samfundssystem; det er derfor vi opruster, det er derfor de andre Atlantpagtlande opruster. Vor ungdom, der ikke har kunnet få den valgret, man lovede den, har fået udvidet værnepligt og vil komme til at betale størstedelen af de militære udgifter, som Atlantpagten vil medføre for os i de kommende 20 år. Det bliver sider af vort samfundsliv, som vi alle ønsker trivsel, der vil blive skåret ned, det bliver skoler og hospitaler, der kommer til at spare. Det bliver de gamle, der kommer til at lide afsavn, det bliver oprettelsen af børneinstitutioner og boligbyggeri, der går i stå, alt sammen til fordel for militariseringen, der hviler på den udvikling, man gennem disse tre statutter har været med til at lovfæste.

Men man tager fejl, hvis man tror, at den besindige, selvstændigt tænkende del af det danske folk vil gå i kamp for at hindre europæiske stater i at overgå til socialismen. Det danske folk vil fred. Vi ønsker sikkerhed for nød, både bolignød og den nød, der følger med arbejdsløsheden, vi ønsker tryghed. Vi vil høre arbejds sang og hjemmets sang, vi vil være fri for at høre bombemaskinerne; vi vil værne vore børn mod bomberne og vore unge mod at skulle bombe værgeløse byer og mennesker.

Europarådet er det sidste led i den kæde, der lænker Danmark til en kapitalistisk verden, der angst og rådvild vælger krig frem for krise, men hvis man vil stille Vesteuropa til rådighed i kampen for kapitalismen, så burde man i hvert fald sige det åbent i stedet for at anvende sådanne floskler, som man har anvendt i indledningen til denne statut.

Evald Christensen: Det er på vort partis ordførers vegne, jeg taler her, for det ærede medlem hr. Starcke, som ikke kan være tilstede. Jeg vil gerne sige først, at nu er det altså kommet indenfor dette høje tings område, at vi skal til at tage fat på noget helt afgørende måske for vor eksistens selvstændig nation. Det er kommet indenfor

dette høje tings område, at vi nu sætter os i forbindelse med andre lande, om vi kunne finde en form for samarbejde og for sammenlutning, forhåbentlig inden vi bliver færdige.

Der er jo mange ting at tage i betragtning, når man skal tænke på det, der ligger for her. En af de tanker, vi må få, udtrykte den højtærede udenrigsminister i sin tale her, da han sagde, at under trediveårskrigen fremsatte Emeric Crucé en plan til sikring af almindelig fred og handelens frihed. Det er et ord, som jeg gerne ville sætte en streg under, fordi det er noget afgørende. Om vi skal have noget ud af fællesskabet med andre lande, så skal der være åben vej landene imellem, så skal vi kunne færdes frit over grænserne og handle frit med hinanden. Freden og frihandelen hører sammen. Jeg har lyst til at nævne et ord af afdøde præsident Wilson i Amerika, som han sagde ved en lejlighed, såvidt jeg husker under den første verdenskrig. Da sagde han: dersom vort land, De Forenede Stater, Canada og Mexico slettede toldgrænserne hinanden imellem, så kunne vi blive en søskendeflok, så kunne vi blive lande og folk, der havde lyst til at samarbejde, til at hjælpe hinanden, til at tjene hinanden, medens vi nu ligger og tager vare på hinanden, for at der ikke fra det ene land til det andet skal blive tilført økonomiske værdier, som de skal betale for at bringe os, i form af told. Det er tolden, vi skal bort fra, sagde han, om vi skal få varig fred og et godt forhold vore lande imellem. — Det har jeg gerne villet sige i tilslutning til det, den højtærede udenrigsminister nævnte fra trediveårskrigen tid. Fred og frihandel hører sammen.

Den ærede ordfører for socialdemokraterne, hr. Frøde Jakobsen, nævnte arbejdet for en menneskerettighedernes domstol, og det blev også nævnt af den ærede ordfører for de konservative, at der er et ønske om at få en menneskerettighedernes domstol, hvor det kan blive afgjort, om det er nødvendigt, at menneskerettighederne holdes i hævd. Hvad er det for menneskerettigheder, der skal holdes i hævd, hvad er det man vil, hvad tænker man på, når man taler om menneskerettigheder? Her vil jeg gerne nævne et ord fra Amerikas uafhængigheds erklæring, som siger så stærkt og så godt, som det vel kan siges, hvad der er det afgørende for et folk at bygge på med hensyn til menneskerettigheder. Der siges, at der er visse umistelige rettigheder, som alle mennesker skulle have lige ret til. Det er retten til livet, retten til frihed og retten til at stræbe efter sin lykke; det sidste forstår jeg sådan, at det er retten til og lige adgang til arbejds-